Pendakwa Raya lwn Taib bin Ali

MAHKAMAH TINGGI (KUALA LUMPUR) — PERBICARAAN JENAYAH NO 45–56 TAHUN 1999
AUGUSTINE PAUL H
26 JUN 2000

Acara Jenayah *— Hukuman — Prinsip-prinsip hukuman — Faktor kepentingan awam — Sabitan pertama tertuduh — Pengakuan bersalah dan kesihatan tertuduh — Keseriusan kesalahan serta faktor pencegahan — Hukuman mesti dinilai dan dijatuhkan menurut prinsip undang-undang — Kanun Acara Jenayah s 183*

Tertuduh telah dituduh untuk kesalahan di bawah s 12(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta tersebut') dan boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta yang sama. Tertuduh telah membuat pengakuan bersalah kepada pertuduhan ini dan memahami sifat dan akibat pengakuan beliau. Rayuan ini adalah terhadap hukuman yang mahkamah telah jatuhkan. Semasa rayuan, tertuduh yang berumur 52 tahun telah memberitahu bahawa beliau mempunyai empat orang anak yang masih bersekolah. Tertuduh juga berjanji untuk memulakan penghidupan yang baru. Mahkamah juga dimaklumkan bahawa tertuduh mengidap kencing manis dan tertuduh juga tiada sabitan terdahulu.

Diputuskan:

(1) Seksyen 183 Kanun Acara Jenayah telah menetapkan bahawa di dalam menjatuhkan hukuman sekiranya seorang tertuduh itu didapati bersalah dan disabitkan, mahkamah mestilah menjatuhkan hukuman mengikut undang-undang. Maksud peruntukan ini adalah hukuman yang dijatuhkan bukan sahaja mesti termasuk di dalam ruang lingkup seksyen yang menetapkan hukuman tetapi mestilah juga dinilai dan dijatuhkan menurut prinsip-prinsip undang-undang sedia ada (lihat ms 631C–D).

(2) Berat dadah yang dimiliki oleh tertuduh dalam kes ini memainkan peranan yang penting di dalam pertimbangan mahkamah. Tertuduh telah dituduh memiliki 67.78g monoacetylmorphine dan jumlah ini adalah 13 kali melebihi berat minimum di bawah s 39A(2)(c) Akta tersebut. Walaupun demikian, pengakuan salah tertuduh ini menjadi faktor yang memihak kepada tertuduh dalam kes ini. Ia juga adalah kesalahan pertama tertuduh dan beliau berumur 52 tahun semasa melakukan kesalahan. Keadaan kesihatan tertuduh juga dipertimbangkan. Setelah mengambil kira semua faktor ini, termasuk juga faktor keseriusan kesalahan yang telah dilakukan dan juga keperluan kesan 'deterrent' di dalam hukuman serta mengimbangkan kepentingan awam dan kepentingan tertuduh, mahkamah menjatuhkan hukuman sepuluh tahun penjara berkuatkuasa dari tarikh tangkap ke atas tertuduh (lihat ms 633E-I).

A **[English summary**

The accused was charged for an offence under s 12(2) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the Act') and punishable under s 39A(2) of the same Act. The accused had pleaded guilty to this charge and understood the nature and consequences of his plea. This appeal was
B lodged against the sentence handed down by the court. On appeal, the accused who was 52 years old said he had four children who were still schooling. The accused also promised to turn over a new leaf. The court was also told that the accused was a diabetic and had no prior convictions.

C **Held**:

(1) Section 183 of the Criminal Procedure Code stipulates that while sentencing, in the event an accused is found guilty and convicted, the court must sentence him according to law. This provision means the sentence handed down must not only fall within the
D scope of the section that prescribes the sentence but must also be evaluated and imposed according to existing principles of law (see p 631C–D).

(2) The weight of the drugs in the accused's possession in this case played a crucial role in the court's consideration. The accused had
E been charged with possessing 67.78g of monoacetylmorphine and this amount was 13 times in excess of the minimum weight under s 39A(2)(c) of the Act. Even so, the accused's plea of guilt had become a factor in his favour in this case. It was also the accused's first offence and he was 52 years old at the time of the commission of the offence. His state of health was also
F considered. Having taken all these factors into account, including the seriousness of the offence committed and also the need for a 'deterrent' effect in sentencing as well as balancing public and the accused's interests, the court imposed a ten year sentence of imprisonment with effect from the date of arrest on the accused (see p 633E–I).]

G

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai prinsip-prinsip hukuman, lihat 5 *Mallal's Digest* (4th Ed, 1997 Reissue) perenggan 2904–2971.

H

Kes-kes yang dirujuk

Ang Chai Seng v PP [2000] 2 MLJ 3 (dirujuk)
New Tuck Shen v PP [1982] 1 MLJ 27 (dirujuk)
PP v Darmalingam [1987] 2 MLJ 51 (dirujuk)
I *PP v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256 (dirujuk)
PP v Ravindran & Ors [1993] 1 MLJ 45 (dirujuk)
PP v Sulaiman bin Ahmad [1993] 1 MLJ 74 (dirujuk)

PP v Tia Ah Leng [2000] 5 MLJ 401 (dirujuk) A
R v Ball 35 Cr App R 164 (dirujuk)
Sau Soo Kim v PP [1975] 2 MLJ 134 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 12(2), 39A(2), (c), 39B(1)(a), (2) B
Kanun Acara Jenayah ss 183, 289(c)

Rayuan daripada: Kes Tangkap No E81–6 Tahun 1999 (Mahkamah Majistret, Kuala Lumpur)

C

Azhar bin Abdul Hamid (*Lukman bin Zainuddin* bersama beliau) bagi pihak Pendakwa Raya.
Kuldip Singh (*Kuldip & Associates*) bagi pihak tertuduh.

Augustine Paul H: Tertuduh, Taib bin Ali, pada asalnya telah dituduh bersama-sama anaknya, Norazhar bin Taib, mengedar 67.78g monoacetylmorphine di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta tersebut') dan boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta tersebut. Apabila kes ditetapkan untuk perbicaraan buat pertama kali, pihak pendakwa telah menarik balik pertuduhan terhadap Norazhar. Peguambela tertuduh telah memaklumkan kepada mahkamah bahawa beliau telah membuat satu representasi kepada Bahagian Pendakwaan, Jabatan Peguam Negara untuk mengurangkan pertuduhan kepada kesalahan memiliki dadah dan boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta tersebut. Di atas representasi ini, pihak pendakwa telah mengemukakan pertuduhan pindaan untuk kesalahan di bawah s 12(2) dan boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta tersebut untuk jumlah dadah yang sama. Tertuduh telah membuat pengakuan bersalah kepada pertuduhan pindaan ini dan memahami sifat dan akibat pengakuan beliau.

D E F

Fakta ringkas kes adalah seperti yang dikemukakan oleh pihak pendakwa di dalam eksh P2. Pada 13 March 1999, lebih kurang 12.45 pagi, pengadu ASP Zaiton bte Mohd Noor bersama-sama sepasukan polis telah membuat serbuan di bilik No 517 Hotel Mandarin, 2–8, Jalan Sultan, Kuala Lumpur. Setelah memperkenalkan diri sebagai polis, pengadu telah menjalankan pemeriksaan di dalam bilik tersebut yang disewa oleh tertuduh dan didiami bersama anaknya. Hasil dari pemeriksaan tersebut, pengadu telah menjumpai satu beg bercorak kotak berwarna ungu bertulis 'sport'. Beg tersebut telah diperiksa oleh pengadu dan didapati di dalamnya satu beg plastik berjalur putih merah yang mengandungi dua bungkusan akhbar berbahasa Inggeris dan Cina. Kedua-dua bungkusan akhbar ini telah dibuka dan didapati di dalam setiap satu mengandungi satu paket plastik besar berisi serbuk dan ketulan kecil berwarna kuning yang disyaki dadah heroin. Hasil siasatan menunjukkan barang kes yang dirampas adalah dadah jenis monoacetylmorphine seberat 67.78g (berat bersih) sebagaimana tercatat di dalam laporan kimia oleh ahli kimia En Cheong Meow Kioon (eksh P3). Siasatan pihak polis juga menunjukkan bilik

G H I

A tersebut disewa dan dididuduki oleh tertuduh. Anak tertuduh yang berada di dalam bilik tersebut semasa serbuan dibuat tidak mempunyai sebarang pengetahuan mengenai dadah yang dijumpai. Fakta kes ini telah diakui benar oleh tertuduh dan saya menerima pengakuan salah ini.

Di dalam rayuan untuk meringankan hukuman ke atasnya, tertuduh
B telah memberitahu beliau telah berkerja sebagai anggota polis selama 22 tahun dan telah bersara pilihan. Kini tertuduh bekerja sebagai buruh binaan dengan pendapatan RM600 sebulan. Tertuduh juga memberitahu bahawa beliau mempunyai sembilan orang anak berumur antara 11–27 tahun, empat dari mereka masih bersekolah. Tertuduh juga memberitahu mahkamah bahawa beliau kini telah sedar dan berjanji untuk
C memulakan penghidupan yang baru. Tertuduh juga memaklumkan yang beliau seorang pesakit kencing manis dan memohon agar mahkamah memberikan hukuman yang ringan. Tertuduh tidak mempunyai sabitan terdahulu.

Dalam menjatuhkan hukuman ke atas tertuduh, saya telah mengambil
D kira beberapa faktor. Seksyen 183 Kanun Acara Jenayah ('KAJ') telah menetapkan bahawa di dalam menjatuhkan hukuman sekiranya seorang tertuduh itu didapati bersalah dan disabitkan, mahkamah mestilah menjatuhkan hukuman mengikut undang-undang. Maksud peruntukan ini adalah hukuman yang dijatuhkan bukan sahaja mesti termasuk di dalam ruang lingkup seksyen yang menetapkan hukuman tetapi mestilah juga
E dinilai dan dijatuhkan menurut prinsip-prinsip undang-undang sedia ada. Hakim Hilbery di dalam kes *R v Ball* 35 Cr App R 164 telah menggariskan prinsip-prinsip yang perlu menjadi panduan mahkamah dalam menentukan hukuman yang bakal dijatuhkan. Faktor kepentingan awam merupakan faktor utama yang diambilkira dalam menjatuhkan hukuman ke atas pesalah. Perkara ini telah dijelaskan di dalam beberapa kes yang terdahulu
F (sila lihat *PP v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256; *New Tuck Shen v PP* [1982] 1 MLJ 27 dan *PP v Darmalingam* [1987] 2 MLJ 519). Faktor kepentingan awam ini haruslah diambilkira dalam konteks betapa seriusnya ancaman gejala penyalahgunaan dadah kepada negara. Keseriusan ini mestilah tergambar dalam hukuman yang dijatuhkan. Walaupun demikian
G faktor ini adalah bergantung kepada keadaan sesuatu kes itu. Hakim Wan Yahya dalam kes *New Tuck Shen v PP* telah menjelaskan seperti berikut di ms 30–31:

> Public interest varies according to the time, place and circumstances of each case including its nature and prevalence. What may be of public interest in one
H place may differ from another. Similarly inducement to turn from criminal ways into honest living can take several forms and will have to depend to a greater extent on the attitude of the offender and his suitability for any particular type of reformation.

Dalam mempertimbangkan faktor kepentingan awam dalam kes-kes dadah tidak dapat dinafikan berat dadah adalah merupakan satu elemen yang
I memainkan peranan penting dalam menentukan hukuman yang bakal dijatuhkan. Saya telah membincangkan isu ini di dalam kes *PP v Tia Ah Leng* [2000] 5 MLJ 401. Di dalam kes tersebut, tertuduh telah mengaku

salah bagi pertuduhan memiliki 13,749.8g heroin di bawah s 39A(2)(a) Akta tersebut. Saya telah menjatuhkan hukuman penjara seumur hidup (hukuman maksimum) dan sepuluh sebatan rotan ke atasnya. Di ms 412–413, saya telah menyatakan:

> As the penalties for drug offences under the Act vary dependent on the weight of drugs involved the imposition of the maximum sentence in a particular case will be guided by the weight though it cannot be the yardstick in all cases. In saying this, I refer to *R v Laurentiu* [1992] 63 A Crim R 402 where Wood J observed that it is not entirely appropriate to place too much emphasis on the precise quantity of the drugs involved, because in some cases the possession relates to that of an intermediary or principal in the course of an enterprise that is judged particularly criminal, whereas in other cases the possession may be that of the end user. Be that as it may, I must immediately observe that these mitigating circumstances may be displaced in a particular case where the quantity of drugs involved is large. This is because quantity can in fact supply evidence of motive (personal need versus greed), degree of involvement, and potential for damage to community as well as being an indicator of the gravity of the offence (see *Sentencing: State and Federal Law in Australia* (2nd Ed) by Fox and Freiberg at p 1009). A claim of possession for mere personal consumption may also not be sustainable if the street value of the drugs is disproportionate to the financial standing of an accused. The mitigating effect of merely being an intermediary may also be weakened if the quantity of drugs is large thereby indicating active involvement in the enterprise. The absence of any of these circumstances in favour of an accused would be an indication of his heinous intention and thereby militate against innocent possession with the result that the imposition of the maximum sentence may be justified. It is illogical to quantify the precise amount that would warrant such a sentence as it would only invite an endless permutation of hypotheses. It depends on the facts of each case. Thus, even in cases where the quantity of drugs involved is the minimum prescribed by the Act, the maximum sentence may be appropriate if, inter alia, the drugs were not for personal consumption and the person charged is not an intermediary. If there are any further mitigating factors in favour of the accused, like a guilty plea, then they will have to be balanced against the public interest to be served.

Sungguhpun begitu, fakta berat dadah ini perlulah dilihat bersama-sama fakta-fakta lain untuk meringankan hukuman seperti pengakuan salah tertuduh dan rayuan untuk meringankan hukuman. Pengakuan salah tertuduh adalah merupakan satu faktor yang lazimnya diambil kira oleh mahkamah di dalam menjatuhkan hukuman. Telah menjadi prinsip undang-undang yang diterima pakai bahawa pengakuan salah adalah merupakan satu faktor mitigasi yang memihak kepada tertuduh. Tertuduh seharusnya diberi diskaun kerana pengakuan salah yang telah menjimatkan masa dan kos (sila lihat *Sau Soo Kim v PP* [1975] 2 MLJ 134, *PP v Sulaiman bin Ahmad* [1993] 1 MLJ 74 dan *PP v Ravindran & Ors* [1993] 1 MLJ 45). Walaupun demikian, diskaun untuk pengakuan salah ini hanyalah merupakan satu kenyataan bersifat peraturan yang umum sahaja dan bukannya satu kemestian untuk semua kes. Kadang kala dalam kes-kes tertentu, faktor kepentingan awam mengatasi segala faktor mitigasi yang boleh diberikan dari pengakuan salah tertuduh. Keseriusan sesuatu kes itu boleh menafikan kesan pengakuan salah ini. Mahkamah Rayuan di dalam

kes *Ang Chai Seng v PP* [2000] 2 MLJ 35 telah menunjukkan prinsip ini dengan jelasnya. Dalam kes tersebut tertuduh telah dijatuhkan hukuman 18 tahun penjara dan sepuluh sebatan rotan bagi kesalahan memiliki dadah morphine seberat 81.4g walaupun telah mengaku bersalah. Rayuannya ke Mahkamah Rayuan telah ditolak. Dalam penghakimannya bagi pihak mahkamah, Haidar HMR telah menyatakan di ms 37:

> The learned judge in his grounds of judgment applied the correct principle in the assessment of the sentence (see pp 125–127 of the appeal record). He was of the view that an offence under the Act is a serious offence and went on further to say that the amount of dangerous drugs in this case exceeds 15 times the minimum weight of 5g as provided under s 39A(2)(c) of the Act. We agree that the appellant committed a serious offence and the mitigating factors far outweighed in favour of public interest. The sentence imposed may appear to be excessive having regard to the maximum sentence of 20 years imprisonment prescribed by the Act but in our view the sentence, having regard to the seriousness of the offence of dangerous drugs and the public interest as opposed to the appellant's interest, is not manifestly excessive to warrant our intervention. It has to be noted that the legislature had thought it fit to increase the punishment for offences under s 39A(2) of the Act from a maximum of 14 years' imprisonment to life imprisonment and the minimum term of imprisonment from three years to five years and the minimum strokes increased from six to ten strokes. The legislative exercise therefore denotes the government's concern of the problem of drug abuse in this country 'the degenerating effect of the misuse of dangerous drugs and the attendant dangers it has posed to society itself' per Hashim Yeop Sani J (as he then was) in *PP v Loo Choon Fatt*.

Dalam kes di hadapan saya ini, tertuduh telah dituduh memiliki 67.78g monoacetylmorphine dan beliau telah mengaku salah bagi pertuduhan ini. Jumlah ini adalah 13 kali melebihi berat minimum di bawah s 39A(2)(c) Akta tersebut. Dari fakta kes yang dikemukakan dan juga rayuan tertuduh untuk meringankan hukuman tiada keterangan untuk menunjukkan yang dadah ini adalah untuk kegunaan sendiri tertuduh ataupun tertuduh hanyalah seorang orang perantaraan. Oleh yang demikian, fakta-fakta ini tidak boleh memihak kepada tertuduh. Oleh itu, berat dadah yang dimiliki oleh tertuduh memainkan peranan yang penting di dalam pertimbangan saya semasa menjatuhkan hukuman ke atas tertuduh. Walaupun demikian, dengan mengambilkira pengakuan salah tertuduh dan mengimbangkannya dengan faktor kepentingan awam, saya berpendapat pengakuan salah tertuduh ini menjadi faktor yang memihak kepada tertuduh dalam kes ini. Saya juga mengambilkira fakta bahawa ini adalah kesalahan pertama tertuduh dan beliau berumur 52 tahun semasa melakukan kesalahan ini. Saya juga mengambilkira keadaan kesihatan tertuduh di mana beliau merupakan seorang pesakit kencing manis. Setelah mengambilkira semua faktor-faktor ini, termasuk juga faktor keseriusan kesalahan yang telah dilakukan dan juga keperluan kesan 'deterrent' di dalam hukuman dan mengimbangkan kepentingan awam dan kepentingan tertuduh, saya menjatuhkan hukuman sepuluh tahun penjara berkuatkuasa dari tarikh tangkap ke atas tertuduh. Memandangkan tertuduh berumur 52 tahun, s 289(c) KAJ telah menyelamatkan beliau dari dikenakan sebatan rotan.

Rayuan oleh tertuduh ini adalah terhadap hukuman yang telah saya jatuhkan. Sekiranya pun ada kesilapan saya, kesilapan tersebut hanyalah kerana memberi pertimbangan yang lebih terhadap kepentingan tertuduh

Hukuman penjara sepuluh tahun dijatuhkan.

Dilaporkan oleh Benjamin Yong